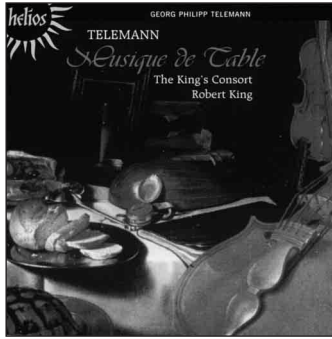

CD's

T IJDENS de eerste helft van de achttiende eeuw was niet zozeer Bach, maar wel Georg Philipp Telemann de belangrijkste Duitse componist. Het kan evenwel verkeren, en vandaag scoort diezelfde Telemann wat betreft uitvoeringen beduidend lager dan zijn ambtsgenoot uit Leipzig.

In Telemann ontwaren sommigen bovendien een soort vrolijke Frans die vooral badinerende muziek met weinig diepgang afleverde. Was zijn 'tafelmuziek' bijvoorbeeld niet letterlijk bedoeld om uitgevoerd te worden tijdens of na de maaltijd? En toch is dit beslist geen onbenullige muziek. Het blijft altijd mooi en galant, bewijst ook dat de componist kan spelen met de verschillende 'scholen' van zijn tijd. Italiaanse, Franse maar ook Duitse stijlelementen wist de man te versmelten tot een eigen, onnavolgbare Telemanniaanse manier van musiceren. Robert King loodst zijn King's Consort onberispelijk door dit heerlijke menu en het was dus een goed idee om de oorspronkelijke opname van haast twintig jaar geleden opnieuw uit te brengen.

Helemaal vers van de pers is dan weer de opname van drie religieuze cantates van Telemann. De eerste, *Verpletter de afgoden*, is eigenlijk een feestcantate bij een kerkwijding. Misschien is het vreemd dat de onbekende tekstdichter uitgerekend bij een kerkwijding vraagt dat de „oude idolen uit de Tempel van de Allerhoogste worden gegooid”, maar wellicht was aan de bouw van een nieuwe protestantse tempel het slopen van een ouder (katholiek) exemplaar voorafgegaan. Belangrijkst volgens de cantate evenwel is dat God geen (dieren)offers vraagt maar „enkel ons hart”. Dat is een klassiek lutherse opvatting, die vraagtekens plaatst bij offer en cultus, en die de rechtstreekse toegang van het minnende hart tot God onderstreept.

In de derde cantate wordt dan ook een dialoog uitgebeeld tussen zo'n 'gelovig hart' en Jezus. Het is een prachtige bezinning over de ontmoeting van de door het lijden getekende Heiland en de mens, die zich bewust is van zijn zondigheid en nood aan vertroosting. Tussen beide cantates in bevindt zich dan een even mooie paascantate over de 'bemind en verloren Jezus', over de gevoelens die in Maria Magdalena de kop opsteken wanneer zij het graf leeg aantreft op de paasochtend. Heel knap hoe in de tekst deze paaservaring wordt vervlochten met wat in het Hooglied te lezen is over de 'dochters van Jerusaleml' die opgeroepen worden om de geliefde te vinden. De begaafde componist slaagt erin in deze cantate tal van schakeringen van het menselijke gevoel en bijzonder van de smachtende liefde weer te geven. Geen van de drie cantates hoorden we eerder en we waren flink onder de indruk! (JC)

Georg Philipp Telemann, *Musique de Table*, The King's Consort onder leiding van Robert King, Hypérion Helios (distributie Laval), CDH 55278, 11,90 euro.

Georg Philipp Telemann, *Three Cantatas*, Dorothee Mields (sopraan), Klaus Mertens (bas) en de Accademia Daniel onder leiding van Shalev Ad-El (distributie Coda), CPO 777 249-2, 18,25 euro.

W EINIG Belgische muzikanten oogstten zoveel internationale faam als de jazzgitarist Django Reinhardt. Eigenlijk was het toeval dat Jean-Baptiste Reinhardt in januari 1910 in het Waalse Libercies werd geboren. Zijn ouders waren immers zigeuners die daar hun woonwagen hadden gestald. Met zijn broer leerde Django al vlug banjo en gitaar spelen. In 1928 raakte hij bij een brand zwaargewond. Hij verloor drie vingers van de linkerhand. Met ongelooflijke moed en doorzetting vond hij een nieuwe speeltechniek uit en ontpopte zich als een echt virtuoos.

In de jaren 1930 ontmoette hij de violist Stéphane Grappelli, met wie hij altijd samen bleef werken in het wereldberoemde kwintet van de Hot club de France. Beide muzikanten voelden elkaar perfect aan. Wie eens deze immer vrolijke muziek van Django en Grappelli beluisterde, kan die er gegarandeerd een halve eeuw later nog steeds uitpikken.

Django speelde ooit voor de klassieke gitarist Andres Segovia, die zo onder de indruk kwam, dat hij Reinhardt vroeg waar hij zijn partituren kon kopen. Django lachte en zei dat hij slechts wat geïmproviseerd had. Hij kon immers geen noot lezen, en anderen noteerden voor hem zijn muziek. Van de honderden composities groeiden meerdere uit tot absolute toppers in de jazzmuziek. Op deze verzameldubbelaar vinden we er vele van terug met *Nuages* als onvergetelijk slot. Wedden dat Schubert het had willen horen? (JC)

Django Reinhardt & Stéphane Grappelli, *Djangology*, 2 cd's, Living Era (distributie Coda), AJS 2016, 24,25 euro.

Het wekelijkse aanbod boeken, cd's en dvd's in *Kerk+Leven* is ook te raadplegen en te bestellen via het *Mediacenter* op de website www.kerknet.be.

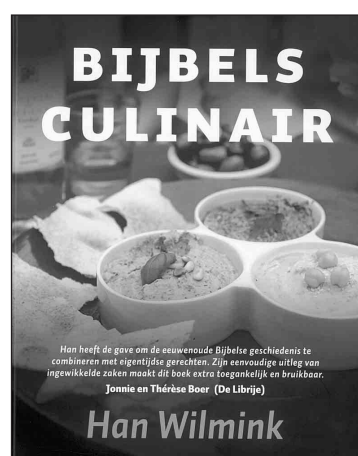
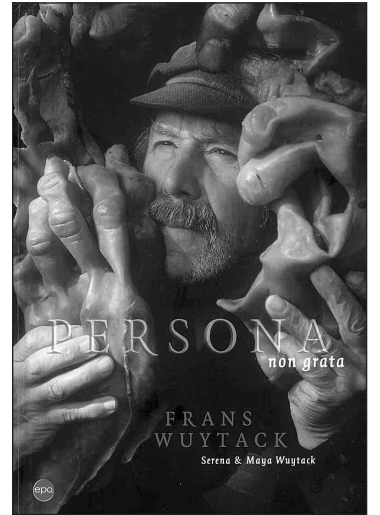
EEN LEVEN ALS EEN ROMAN

N IET toevallig is het boek dat het leven vertelt van Frans Wuytack uit Venezuela waar hij in de jaren 1960 het verzet steunt, uit de Kerk waar hij de overplaatsing van een progressieve onderpastoor aanvecht, en uit het Franco-Spanje waar hij zich aansluit bij het arbeidersverzet. Hij is een rebel van nature, een kunstenaar bovendien en een man met een opvliepend karakter als er onrechtvaardigheid in het geding is.

Toch zou de titel evengoed *Persona grata* kunnen luiden. Als vader blijkt Frans Wuytack immers wel bijzonder geliefd. Het zijn diens twee artistieke dochters Serena en Maya die het boek over zijn leven samenstellen in een gedurfde en geslaagde mengvorm van biografie, kunstboek, poëziebundel en een ideologisch manifest. Tegen wil en dank gezel op vaders chaotische levensweg raken de meisjes in de ban van de vraag wie hun vader werkelijk is. Om vat te krijgen op zijn geschiedenis, nemen ze de pen ter hand.

Ze zochten steeds meer mensen op om „in het web van herinneringen de draad van zijn verhaal te volgen”. Zo schrijven ze: „Zijn levenspad slingerde langs de afgronden en ravijnen van de twintigste eeuw, doorheen de geschiedenis van vele, stemloze mensen.” Zelden zagen we zo'n mooi uitgegeven heldenepos van iemand die nog leeft. De merkwaardige geschiedenis van Frans Wuytack is alvast van de vergetelheid gered. (LW)

Serena en Maya Wuytack, *Persona non grata*. Frans Wuytack, Epo, Berchem, 2007, 280 blz., 29 euro, ISBN 978 90 6445 427 1.

CULINAIR BEZINNEN

Z IN in een Bijbelse hap? Nederlander Han Wilmink is niet enkel predikant in een gemeente in Zwolle, maar ook een gepassioneerde kok. Voor zijn gemeente organiseert hij geregeld kook- en eetavonden gebaseerd op gerechten en vruchten die voorkomen in Bijbelse verhalen. Bij die gelegenheden wijdt hij graag uit over de symboolbetekenis van de ingrediënten en de verhalen waar ze bijhoren. Zijn verhalen en gerechten zijn nu ook terug te vinden in een kookboek, getiteld *Bijbels culinair*.

De predikant doet ook suggesties voor hele menu's. Wat vindt u bijvoorbeeld van Wilmink's suggestie voor Kerstmis? Vooraf bladerdeegster met geitenkaas en honing, vervolgens een salade van veldsla, rucola en feta met een basilicumvinaigrette en gefrituurde kikkererwten, tussendoor een pompoensoep met pastinaak en gemberroom, als hoofdschotel krokante kip met rozemarijn en citroen uit de oven, vergezeld van Perzische gele rijst met kaneel en een sjaloomsalade. Afsluiten doet hij met stoofpeertjes in rodewijnsaus met yoghurthangop.

Wat dat laatste betekent blijft voor een Vlaming onduidelijk, maar over de rest wordt de lezer goed geïnformeerd. De schrijver geeft er nog wijntips bij ook, net als tips over hoe je stress kan vermijden door bepaalde gerechten op voorhand klaar te maken en aldus tijd te maken voor gezelschap en bezinning. (LW)

Han Wilmink, *Bijbels culinair*, Uitgeverij Kok, Kampen, 2007, 256 blz., 27,50 euro, ISBN 978 90 435 1459 0.

GELOVEN ZOALS DE APEN

W AAROM gelooft de mens? Om een antwoord te vinden op deze beklemmende vraag, onderzoekt de Amerikaanse Barbara J. King, hoogleraar antropologie, het gedrag van mensapen op sporen van religieuze verbeelding. Net zoals andere hedendaagse schrijvers wil ze dus godsdienst ontleden in functie van de evolutie die de menselijke soort heeft doorgemaakt. Van mensapen stapt ze dan ook over naar sporen van godsdienstige handelingen die de neanderthalers en de eerste homo sapiens ons hebben nagelaten.

Dit is geen ontluisterend boek. Voor de auteur is religie een vorm van verbondenheid, en zonder verbondenheid staat een mens nergens. Over 'God' zelf doet de hoogleraar er zedig het zwijgen toe. Als wetenschapper kan ze over zo'n 'ongrijpbaar' onderwerp immers bezwaarlijk uitspraken doen.

Het boek moet je bovendien lezen tegen de achtergrond van de spanningen tussen geloof en wetenschap die vandaag in de Verenigde Staten leven. Dat maakt het tot geen makkelijke lectuur. Zelf vinden we het betoog ook wat te slordig en van de hak op de tak springend. Maar ja, dat doen de meeste mensapen ook. (EDS)

Barbara King, *De Spirituele aap. Waarom we in God geloven*, Ten Have/Pelckmans, Kampen/Kapellen, 2007, 304 blz., 27,50 euro, ISBN 978 90 79001 04 0.

